

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij oetend en nuttig zijn en aan de kinderen van over land en volk vertellen. De veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. Al de verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

450. De avonturen in de Hooglanden. — 451. De gestoorde Zesdaagsekoers. — 452. Uit een Gezin. — 453. Een Smokkelavontuur. — 454. De Weezen van de Beukenharst. — 456. Kara, de Herdershond. — 457. Een angstige Tocht. — 458. De verkleede Krijgsman. — 459. De Heldin van Maastricht. — 460. Een spion verrast. — 461. De wraak van den Eskimo. — 462. De schoolmeester van Svlt. — 463. Gevangen in het Ijs. — 464. Het Spook van de Steengroeve. — 465. De Grootte Ronde. — 466. Erik, de Cow-Boy. — 467. De Roover van Eikenloo. — 468. Het Geheim van den Torenkelder. — 469. Lina, de Smokkelaarster. — 470. Tweemaal Gered. — 471. De zoon van Keizer Karel. — 472. De Zwarte Vrouw uit den Polder. — 473. Djees, de Schooier. — 474. De Cow-Boy en zijn Zuster. — 475. De Wilde Ridder en het Kind. — 476. Avonturen in de Grot. — 477. De Luchtreiziger. — 478. De Kinszen van den Visscher. — 479. Een vlucht in Rusland. — 480. Het Turfschip van Breda. — 481. Kerst in Suceuw en Ijs. — 482. Een vreemde Oudejaarsavond. — 483. De Tocht van het Ijs. — 484. Een Cow-Boy in de Gevangenissen. — 485. De Jonge Smokkelooper. — 486. Een Wonderbare Terugkeer. — 487. Het gestoorde Knaap. — 488. Een blijde Wederkomst. — 489. Het geheim van het Kraaienhof. — 490. Ridder met het Zilveren Kruis. — 491. De Heldin van den Vuurtoren. — 492. Koning Albert I. — 493. Koning Leopold III. — 494. Het Licht in de Duist. — 495. Voetballers in Amerika. — 495bis. Koning Albert aan den IJzer. — 496. Vaders Vlucht. — 497. Een Martelares. — 497bis. Te Marche-les-Dames. — 498. De Jonge Versteekeling. — 498bis. De wraak van den Versteekeling. — 499. Ada's Avonturen. — 500. Uit het leven van A. Hans. — 501. Een wonderlijke vergissing. — 502. Een Vlaamsche knaap in oorlogstijd. — 503. De jonge st. rooier. — 504. De bannelingen van Dinant. — 505. De zes honderd Franchi monteezen. — 506. Een nacht in het veerhuis. — 507. Het spook van Leffinge. — 508. De reis met het schoolschip. — 509. De gestoorde zereis. — 510. De jonkvrouw van het Veen. — 511. Het spookhof. — 512. Het leed van Magda. — 513. Everswaard Tserclaes. — 514. De Alweter. — 515. De strooper van de Zoniënwood. — 515bis. Peter Benoit. — 516. Oorlogswoeke. — 517. De ondergang van Lombardzijde. — 518. Te laat. — 519. De opperbaas. — 520. 't Geheim van de schuur. — 521. De arme nicht. — 522. De avonturen van Klaas Wons. — 523. De ondergang van Vremdijke. — 524. De martelares Miss Cavell. — 525. De Boef van Elsloo. — 526. De verrader van Aubel. — 527. De Hulp van den Remer. — 528. Schipbreuk van de Méduse. — 529. Zijn eer hersteld. — 530. De redder van den Koning. — 531. De verlaten Koning.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

PRIJS : 60 CENTIEMEN.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert. Wetteven.

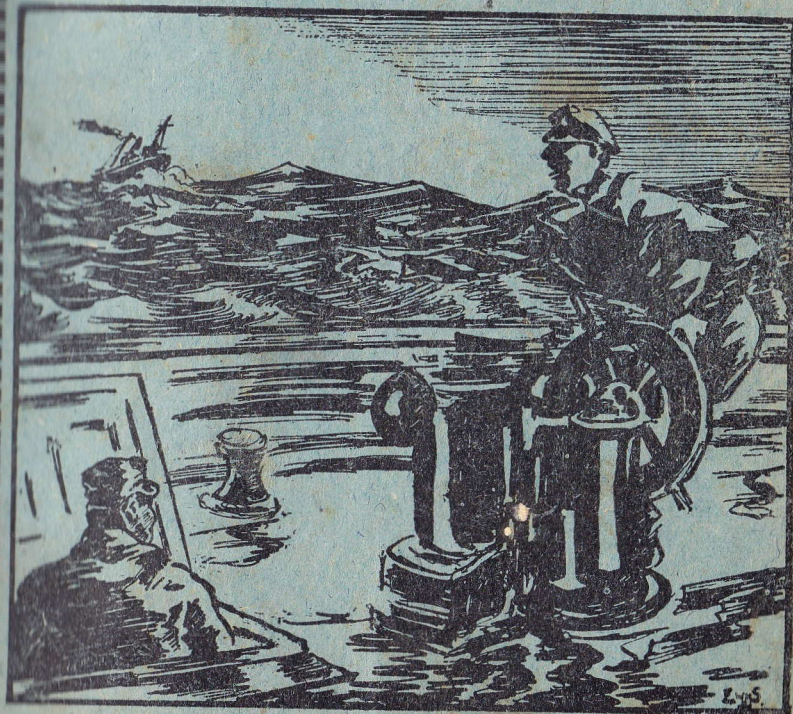
A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Tweede druk.

Nr. 398.

A. HANS.

Een Redder in den Nood

Uitgave A. HANS-VAN DER MEULEN Contich

EEN REDDER IN DEN NOOD.

I.

Vrouw Leod had het niet gemakkelijk in het leven. Ze woonde op een klein, Schotsch eiland, en hield er nabij het haventje een winkeltje voor visschers en zeelui. Maar heel veel schepen legden er niet aan. Haar man was als visscher op zee verongelukt. En men vertelde op het eiland, dat haar zoon naar een ver land was vertrokken en niets meer van zich liet hooren. Hij was — voegde men er dan bij — altijd lichtzinnig geweest.

Zoo leefde vrouw Leod eenzaam. Twee kinderen had ze vroeger verloren.

Op een morgen zat ze in haar keukentje te naaien. Ze werkte nog veel voor eenige voornaame families van het eilanddorp, want ze was zeer bedreven met de naald.

Bijna dagelijks zag men tot laat in den avond licht in haar huisje. En dan zeiden de menschen soms, dat ze geld bijeen schraapte en vrekkelig was. Zooveel had ze toch niet noodig om te leven, dat

ze tot een eind in den nacht moest werken.

Vrouw Leod schrok, nu ze opkeek en een jacht in de haven zag aanleggen.

— Daar is mijnheer Johnson weer, sprak ze zuchtend.

Een dikke man stapte aan wal. Hij was handelaar in een stad van het vasteland en deed ook zaken op het eiland. De bel rinkelde weldra en met een bang gevoel ging vrouw Leod naar voren.

— Dag, mijnheer Johnson, groette ze stil.

— Goeden morgen, antwoordde de dikke man met grove stem.

— Kom binnen, mijnheer, noodigde de weduwe.

— Neen, ik heb geen tijd... Ik moet vlug over en weer naar het dorp en dat is een half uur van hier, zooals ge weet. Ge begrijpt, waarvoor ik kom?

— Ja, mijnheer, het geld ligt klaar...

Vrouw Leod ging in een achterkamertje en kwam terug met een doosje. Hieruit telde ze den bezoeker twee pond voor, op de toonbank.

— Twee pond maar, riep Johnson nijdig uit. Ja maar, met zulk een kleinigheid laat ik me niet afschepen.

— Waarlijk, mijnheer, nu kan ik niet meer geven... De volgende week wel. Ik heb goederen

voor mijn winkel moeten inslaan... Heb wat geduld...

— Hoor eens, ik weet waar de deugniet zit... Hij woont te Antwerpen... En ik kan hem daar ook aanklagen, hoor!

— O, mijnheer, doe dat niet. Heb medelijden met mij! Waarlijk ik zal alles afbetalen... Ik werk, wat ik kan en leef zuinig... Maar vijf honderd pond is voor mij een heele som...

— Uw zoon kan te Antwerpen toch ook geld verdienen. Maar daar hangt hij zeker den grooten heer uit, net als hij bij ons deed... met een ander mans centen...

— Mijnheer, ik kan het toch niet helpen, dat hij niet oppast... Ik heb hem altijd het goede voor gehouden. Hij schrijft me nooit...

— Ge zijt me nog twee honderd veertig pond schuldig... Als ge twee pond per maand betaalt, maakt dat vier en twintig in het jaar... Ge zoudt me dus nog tien jaar laten wachten...

— O, ik heb u toch al dikwijls vier en vijf pond per maand betaald...

— Zoo dikwijls niet...

— Ik doe, wat ik kan... Er is niemand op het eiland, die zoo werkt als ik. Sommige nachten slaap ik maar vijf uur.

— Dat gaat me allemaal niet aan. Ik wil afbetaald worden. Zorg dat het de volgende maand

beter is... Kunt ge nog niet het een en ander verkoopen?

— Wat, mijnheer?

— Ja, dat weet ik niet...

— Mijn mans gouden horloge, wat oud porselein van mijn grootmoeder, de ring van mijn moeder, een zilveren kettingje, en nog meer heb ik in de stad laten verkoopen, om u te betalen... Meubelen bezit ik waarlijk niet te veel...

— Ge hebt daar nog een gouden ring aan uw vinger...

— Mijn trouwring... een herinnering aan mijn braven man...

— Ja, ja, maar als uw brave zoon me besteelt, moet ik betaald worden. Ge kunt dien ring ook verkoopen... Zorg, dat het tegen de volgende maand gebeurd is... Ik ben al veel te goed geweest. Ge moogt me dankbaar zijn, dat ik hier op het eiland de schurkenstreek van uw jongen verzwegen heb, anders weigerden de deftige menschen u nog werk ook. Maar ge moet geen misbruik maken van mijn braafheid... Twee pond... dat kort niet af.

Johnson stak het geld toch bij zich.

— O, mijnheer... spreek met niemand over dat bedrog! smeekte vrouw Leod. Ik hecht zoo aan mijn goeden naam. Al honderden jaren woont het geslacht van mijn man en van mij hier... Het zijn altijd eerlijke menschen geweest.

Waarlijk, ik doe wat ik kan... Ze meenen hier, dat ik tot in den nacht zit te werken uit geldzucht. Het is om mijn jongen uit de gevangenis te houden en om zijn oneerlijkheid te herstellen...

— Praten kunt ge goed... Maar ik wil meer hebben dan twee pond per maand...

— Geloof, dat ik nu nauwelijks genoeg overhoud om te leven, mijnheer...

— Tot over vier weken... Zorg dan, dat ge de schade van deze maand ingehaald hebt... Verkoop uw ring... Een mensch in uw toestand behoeft geen goud te dragen...

— Denkt ge dan, mijnheer, dat het om het goud is, dat ik aan den ring hecht... Al was hij van ijzer, hij zou me even dierbaar zijn. Mijn man heeft hem mij geschonken...

— Onzin... Ge kunt zonder ring ook wel aan hem denken. Maar ik houd me noodeloos op. Tot ziens, en vergeet niet, dat er aan mijn geduld wel eens een einde komt en ik uw zoon uit Antwerpen door politie kan laten halen. Gegroet.

De dikke man vertrok, en sloeg de deur met een smak dicht, als om de weduwe te laten voelen, dat hij zeer ontevreden was.

Vrouw Leod zuchtte en keerde naar haar werk terug. Maar even rustten nu toch haar vereelde handen in haar schoot.

— Rob, wat doet ge uw moeder aan! kreunde ze.

Rob was haar zoon, nu negentien jaar oud. Hij had nooit op het eiland willen blijven en was twee jaar geleden naar de stad aan den vasten wal gegaan. Hij werd er klerk op het kantoor van mijnheer Johnson. En het was nu ruim een jaar geleden, dat vrouw Leod dat vreeselijk bezoek kreeg...

Mijnheer Johnson kwam toen ook met zijn jacht in de haven. Hij was erg opgewonden.

— Uw zoon is een gemeene dief, zei hij dadelijk bij het binnen treden.

't Was of de moeder toen door den grond zonk. Ze moest zich aan de toonbank vast houden. Gelukkig was er niemand anders in den winkel geweest.

Mijnheer Johnson ging toen mee naar binnen. Hij vertelde dat Rob de vlucht genomen had, na drie honderd pond gestolen te hebben, met een valschen wissel. Mijnheer Johnson wist, dat hij met een schip uit Leith was vertrokken naar het buitenland.

Hij dreigde met de politie...

Vrouw Leod smeekte, dat hij haar jongen toch niet zou aanklagen. Ze wilde het gestolene terug betalen, als mijnheer haar tijd gunde.

De koopman deed eerst, of hij daarvan niet wil-

de hooren. Dan beweerde hij medelijden te hebben met haar.

Rob had drie honderd pond gestolen. Maar zeker had hij wel meer verduisterd... En Johnson zei, dat hij de politie buiten de zaak wilde laten, als de weduwe een schuldbekentenis teekende van vijf honderd pond.

Het was brutale afzetterij. Hij buitte de eerlijkheid en de moederliefde van de brave vrouw uit.

Maar vrouw Leod teekende en van dien dag af, werkte ze zoo hard, om de groote schuld af te betalen.

Pas maanden later had Rob, aan zijn moeder geschreven. Hij liet weten dat hij zich te Antwerpen bevond, en werk had. Hij verdiende echter maar juist genoeg om te leven. Hij voegde er bij, dat mijnheer Johnson hem altijd te weinig had betaald. Daarom had Rob zich zelf wat van zijn geld toegeëigend. De vent kon er best tegen.

Die brief deed vrouw Leod ook veel verdriet aan.

Rob had dus geen berouw... Hij volhardde in de boosheid.

Wat later schreef hij ook aan mijnheer Johnson. Hij beloofde het verduisterde geld terug te zullen betalen. Maar hij zond niets. Hij wilde zeker zijn voormaligen patroon paaien, opdat de zaak in den doofpot zou geraken.

Nog meer dan om die schuld, was de moeder bezwaard om haar zoon.

Rob liet niets meer van zich hooren! O, wat voerde hij te Antwerpen uit? Verkeerde hij er op slechte wegen? Wat moest er van hem worden?

Elken dag bad ze voor hem, en elken dag ook hoopte ze op nieuws. Kon Rob toch tot inkeer komen! Hij schreef echter niet en dikwijls weende de arme moeder om hem.

En hoe ze door mijnheer Johnson werd verneerd, had ze zoo pas weer ondervonden. Nu eischte hij weer, dat ze haar trouwring zou verkopen. Maar daaraan kon ze toch niet denken.

Vrouw Leod nam haar werk weer op.

Een paar uur later zag ze het jacht met den koopman weg varen. O, het was weer een bijzonder sombere dag voor de weduwe.

II.

De stuurman van een Schotsch kustbootje riep zijn patroon.

De kapitein, die beneden aan het eten was, stak zijn hoofd door het luik.

— Wat is er, Edward? vroeg hij.

— Van die boot ginder seinen ze ons, dat we dichterbij zouden komen.

— Het is een Amerikaan, die naar Leith moet... Wat kan hij ons te vertellen hebben!

De kapitein kwam aan dek.

— Stuur er maar heen, Edward, zei hij. Voorzichtig ginder, de zee is nog al hol.

Het vaartuig veranderde van koers. En het duurde niet lang, of het kruiste bij de groote boot.

— Is daar op het eiland een dokter? vroeg een scheepsofficier.

— Jawel, antwoordde de kapitein.

— Kunt gij er een zieken passagier heen brengen?

— Als 't moet... Maar gij vaart toch naar Leith? Dat is niet meer zoo ver.

— De passagier heeft dadelijk hulp noodig... En wij moeten niet naar Leith, doch naar Newcastle. Dan zou het te laat kunnen zijn voor geneeskundige hulp, hernam de officier.

Dat werd eigenlijk alles met luide stem geroepen.

Men zette een jol uit, want de kustvaarder kon niet zonder gevaar tegen het groote schip aanleggen.

De jol werd naderbij geroeid. 't Kostte nog zeemansbeleid om den zieke over te geven. Het was een vrij jonge man, deftig gekleed. Hij lag bewusteloos. Men bracht hem in de kajuit,

De officier, die de matrozen vergezeld had, zei dan:

— Het is goed van u, dat ge hem wilt helpen...

— Natuurlijk helpen we iemand die in nood is, sprak de kapitein.

— De passagier heet Lindstone... Hij schijnt te Edinburg te wonen. Hij is te New-York aan boord gekomen en zag er toen al bleek uit. Maar hij kwam in de eerste dagen toch aan dek. Hij at weinig, en kloeg over pijn aan de maag. Eergisteren bleef hij liggen. Van morgen leek hij nog erger en wat later vonden we hem bewusteloos. Het is een vreemd geval. De kapitein maakte zich ongerust. We zagen toen u en besloten uw bijstand te vragen.

De officier reikte den kapitein een omslag toe.

— Van den kapitein voor uwe moeite, zei hij.

— Maar dat is niet noodig.

— Jawel, neem aan. De heer heeft ons toch ook passagiersgeld betaald. Verdeel het onder elkaar.

Op den kustvaarder waren ook nog drie matrozen.

De kapitein moest het geld aanvaarden.

— We zullen pas morgen ochtend te New-Castle zijn, en dan kon het te laat wezen, hernam de officier. We hebben zijn valies meegebracht.

Hij heeft ook koffers. Die zullen we naar Edinburg opzenden.

— Hij zal daar toch ook familie hebben, zei de kapitein van de kustboot. Gesteld nu, dat hij sterft... Dan moet de overheid van het eiland die familie toch kunnen waarschuwen...

— O, hier is een brief van den kapitein voor den dokter. Alles staat er in vermeld, ook naam en adres.

— O, dan heb ik dien maar af te geven.

— Dat is voldoende. Ook onze reederij is er in opgegeven. Gij hebt dus niets anders te doen dan den passagier aan wal te brengen. Nog mijn naam en de uwe!

De officier teekende dezen op evenals dien van de kustboot. Dat was noodig voor de inlichtingen aan de reederij, want de passagier stond onder de hoede der eigenaars van het groote vaartuig.

— Over een uur is er een dokter bij, verzekerde de kapitein. We moeten toch naar het eiland toe met stukgoederen.

De jol keerde terug. En de kustboot wendde het stuur.

— De man ziet er ellendig uit, zei de kapitein.

— Ja, antwoordde Edward. Hij lijkt wel dood.

— Neen, zoo ver is het nog niet met hem.

Misschien haalt dokter Maccoln er hem wel door.

— God geve het, kapitein. De man ziet er voornaam uit. Ik begrijp niet, dat hij op een vrachtboot uit Amerika over komt. Er zal natuurlijk geen dokter aan boord geweest zijn.

— O, neen!

Een half uur later zag vrouw Leod den kustvaarder de kleine haven binnen keersen. Ze kende het schip en wist, dat het voor haar ook eenige waren mee bracht.

Maar ze keek verwonderd op. Droegen de kapitein, de stuurman en een matroos nu een mensch aan wal?

't Leek toch een baar, die ze met handspaken en zeildoek gemaakt hadden.

Zouden ze misschien een doode opgevischt hebben, een visscher van het eiland?

Vrouw Leod ontroerde. Zoo hadden ze zes jaar geleden ook haar man aan wal gedragen. Doch hij was in het ruim gevallen en had maar eenige oogenblikken meer geleefd.

Ook dat was voor haar een zwarte dag geweest.

— Ja, ze brengen een mensch van boord, zei vrouw Leod bij zich zelf.

Ze legde haar werk neer en trad buiten, de zee-lieden tegemoet.

— Vrouw Leod, vóór uw goederen lossen we hier een zieke, zei de kapitein. Mogen we hem in huis leggen? Er moet dadelijk iemand naar het dorp om den dokter.

— Ja zeker, mag hij in mijn woning, antwoordde de weduwe. Wat scheelt hem?

— Dat weten we niet. Een stoomboot heeft hem ons overgegeven, opdat de man dadelijk geneeskundige hulp zou krijgen. Hij is trouwens bewusteloos.

— Zal ik om den dokter gaan? vroeg een gediensstige visschersknaap.

— Ja, Tony, doe dat! antwoordde de weduwe.

— En zeg, dat het een dringend geval is, voegde de kapitein er bij.

Vrouw Leod ging voorop. En ze maakte haastig het bed gereed, dat in een zijkamer stond. Daar werd de zieke neer gelegd. Hij kreunde even, doch opende de oogen niet.

— Mijnheer, lig nu maar rustig, zei vrouw Leod. Dadelijk komt de dokter.

De kranke scheen haar echter niet te verstaan. De bemanning van de boot loste dan de goederen.

Inmiddels kwam dokter Maccoln, een reeds bejaarde man.

— Wel, vrouw Leod, zoo hebt ge op het on-

verwachts een zieke in huis, zei hij op zijn gewonen, vriendelijken toon.

— Ja, dokter, en ik vrees dat hij er erg aan toe is.

— Laat me eens zien!

De dokter ging mee in de achterkamer.

Lang onderzocht hij den vreemden man. Dan las hij den brief, dien de kapitein aan vrouw Leod gegeven had.

— Het is de maag niet, zei hij, maar het hart. Deze patient heeft zich zeer vermoeid. En hij heeft vooral rust noodig. Vandaag kan ik hem niet meer laten vervoeren. Er is al genoeg met hem gesjouwd.

— O, hij kan toch hier blijven, dokter.

— Dat is braaf van u, maar ge hebt uw handen vol en dan nog een zieke verplegen. Er moet bij hem gewaakt worden.

— Als ik hulp noodig heb krijg ik die wel bij de visschersvrouwen, dokter.

— Dat is waar! Het is schoon van u vrouw Leod. Het gehobbel in een kar over den oneffen dorpsweg zou hem geen goed doen...

— Dan blijft mijnheer hier, besliste de weduwe. Laat hem nu maar rusten.

De geneesheer gaf de noodige voorschriften, en beloofde den volgenden dag terug te zullen keeren.

De kapitein kwam van de boot.

— Alle papieren in orde, dokter? vroeg hij.

— Ja, hoor... Ik ken den naam en het adres van den patient...

— En hoe hebt ge hem bevonden?

— Zeer zwak... Onmiddellijk gevaar zie ik niet. De man is uitgeput en dat werkt op zijn hart... Rust is het eerste geneesmiddel. In de hut van zoo'n boot lag hij te benauwd. Vrouw Leod heeft een frissche kamer.

— Hij schijnt wel iemand van goede familie te zijn.

— 't Adres is in een der voornaamste straten van Edinburg. Ik zal nu wachten of de patient morgen wat kan spreken. Blijft hij in denzelfden toestand, dan zal ik naar het adres een brief zenden. Ik weet niet of hij ouders of een vrouw heeft. Is dit het geval, dan krijg ik wel antwoord.

— Dus ik kan vertrekken? Ik zou nog naar den wal willen.

— Ja, kapitein, vaar gerust heen. De man is onder goede hoede.

— — — — —
Vrouw Leod zat dien avond weer laat te werken. De patient scheen nu rustig te slapen.

En de weduwe dacht aan haar zoon. Ze hoopte als die daar eens ziek werd, dat hij dan ook naastenliefde zou ondervinden. Ze durfde nu niet

naar bed gaan. Ze sliep boven. En ze zou het misschien niet hooren, als de zieke wakker werd en het benauwd kreeg of dorst had.

Ze ging nog eens buiten om wat frissche lucht in te ademen. Haar hoofd was zoo gespannen van al het werk.

Het was een stille nacht. De sterren flonkerden. Ginds in de verte straalde een vuurtoren van de kust zijn licht uit.

De zee ruischte zacht. Over die zee lag Antwerpen. En vrouw Leod dacht aan haar zoon. Ze had van een jongen uit de buurt eens een atlas geleend en Antwerpen gezocht, de havenstad in België. Ze wist nu ook, dat er van Leith booten heen voeren.

Reeds dikwijls had ze er over nagedacht er heen te gaan... Maar waar zou ze Rob vinden? Hij had geen adres opgegeven. En Antwerpen was een groote stad. Ze kende de taal niet, die daar gesproken werd. En ze bezat het geld niet voor die dure reis. Mijnheer Johnson kwam alles halen. En als ze het niet gaf, dreigde hij met de politie. O, de moeder zou het vreeselijk vinden, moest Rob in de gevangenis geraken!

Vrouw Leod keerde in huis terug. Ze sliep wat in haar leunstoel. Rustig ging de nacht voorbij.

Het werd weer dag, een van den zachten na-

zomer, dien men nu genoot. De zee glansde in de zon.

Vrouw Leod opende de luiken. Een visscher, die naar zijn sloop ging, vroeg hoe het met den zieke gesteld was.

— Nog altijd 't zelfde, antwoordde de weduwe. Hij verroert zich haast niet. Ik ben nieuwsgierig tegen dat de dokter komt.

Ze deed haar huishoudelijk werk en bestelde eenige klanten. Ieder sprak over den vreemdeling.

Toen vrouw Leod haar sober ontbijt genuttigd had, hoorde ze den zieke zwaar zuchten. Dadelijk was ze in de achterkamer. Ze ontroerde.... De vreemdeling keek haar aan met droevigen blik.

— Waar ben ik toch? vroeg hij met mattem stem.

Vrouw Leod deelde hem in enkele woorden mee, wat er gebeurd was.

— O, ik lig zoo goed, fluisterde hij. Mag ik hier nog blijven?...

— Zeker, mijnheer... Straks komt de dokter... Wilt gij niet wat drinken?

— Ja, wat frisch water.

Hij scheen dorstig te zijn. En na gedronken te hebben, glimlachte hij naar de weduwe en dankte haar. Dan sloot hij weer de oogen.

En uur later kwam de dokter. Vrouw Leod

vertelde hem, dat de patient bij kennis was geweest.

— O, dan winnen we, zei de dokter tevreden. Ik ga eens zien.

Hij voelde den patient aan den pols. Lindstone opende weer de oogen.

— De dokter? vroeg hij.

— Ja, mijnheer, dokter Maccolm.

De patient wees naar zijn hart.

— Ja, ik had het al ontdekt, dat het daar niet in orde was, hernam de geneesheer. Ge hebt u te veel vermoeid. Rust is nu de beste medicijn, al heb ik nog een middel meegebracht. Maar zeg me eerst, moet ik soms familie laten weten, dat ge u hier bevindt?

— Neen, dat is niet noodig.

— Ik moest het u toch vragen...

— Ik dank u...

— En nu niet veel spreken... Rusten, en ge zijt weer vlug op de been. Ge verblijft hier bij een doorbrave vrouw. Ik kan u geen betere verpleegster wenschen.

Toen de dokter heen ging, zei hij aan de deur tot vrouw Leod:

— Na een dag of drie is hij aan het wandelen. Ik zal hem aanraden dan nog een weekje op ons eiland te blijven. Hier heerscht de kalmte, die hij noodig heeft. Maar dan kan hij wel naar het dorpsotel.

— O, dokter, ik zal hem niet weg sturen. Ik heb medelijden met hem, het is net, of hij veel verdriet heeft.

— Hij ziet er zoo uit... Tot morgen... Ge weet wat ge moet doen.

De geneesheer vertrok.

Vrouw Leod begon ijverig te naaien. Nog drie dagen en de maand was om. Dan kwam Johnson terug. Ze had nu vier pond overgespaard, om hem te geven. Maar ze moest al haar tijd gebruiken. Ze kon nog een kleed afmaken. En als ze goed verkocht, zou ze misschien nog een pond meer kunnen geven.

III.

De dokter had juist voorspeld. Na drie dagen wandelde mijnheer Lindstone al eens buiten. Gelukkig hield het schoone weer aan.

Hij had gevraagd om hier nog wat te mogen blijven. Hij zou de kosten vergoeden.

Gaarna had de weduwe toegestemd.

Mijnheer Lindstone sprak niet veel. Hij scheen dikwijls in diepe gedachten verzonken.

't Was nu de vierde dag. Mijnheer Lindstone, die op raad van den dokter lang sliep, zat in de keuken te ontbijten.

De bel rinkelde, en toen de weduwe naar voren ging, stond mijnheer Johnson daar. Vrouw Leod

had zijn jacht niet zien binnen varen.

Ze schrok.

— Goeden morgen, sprak de bezoeker. Ge hebt uw gouden ring nog aan...

— Ik kan er niet van scheiden, mijnheer... Maar ik heb vier pond en half voor u gereed liggen...

— Vier pond en half! De vorige maand had ik er al vijf verwacht. Toen kreeg ik er twee... Nu zouden het er minstens acht moeten zijn. En toch wilt ge goud dragen. Ge kondt die hoovaardij wel afleggen.

— Spreek zachter, mijnheer, smeekte de weduwe. Er is iemand achter.

— O, hebt ge dien zieken matroos of avonturier nog in huis? Ja, ik heb er van gehoord. Daarvoor is er wel geld...

— Een zieke, die hier aan wal werd gebracht, bewusteloos.

— En gij moest dien innemen! Dan kondt ge niet werken... En verpleging kost geld. Het is gemakkelijk om dat te betalen met mijn geld.

— Mag ik dan geen naastenliefde meer betoenen?

— Mij betalen, dat moet ge! Vier pond en half... Ge denkt zeker, dat ik een idioot ben om me zoo voor den gek te laten houden. O, mevrouw wil de liefdadige uithangen. Er is voor die vreemde zwervers toch een hospitaal op het

dorp? Maar de menschen moeten kunnen zeggen dat vrouw Leod zoo braaf is!

— Mijnheer, daar heb ik waarlijk niet aan gedacht. Als iemand in nood is, help ik...

— Met mijn centen...

— Die hulp heeft me niets gekost.

— O, neen, die vent eet zeker zeezand en drinkt zeewater. En als ge hem verpleegt, onsteelt ge mij uw tijd. Zoo kort ge de schuld niet af. Ge maakt misbruik van mijn goedheid. Dat kan niet blijven duren. Smijt dien vreemden schooier de deur uit. En geef me bij die vier en halve pond uw ring. Ik zal zien, wat ik er in de stad van maken kan.

— Mijn ring...

— Ja, uw ring. Het is goud... Wie zijn schulden niet kan betalen, moet met geen goud pronken.

— De ring van mijn man... Neen, ik kan dien niet afstaan... Wees niet zoo wreed!

— Ha, ge kunt niet! En ik ben nog wreed op den koop toe. Wilt ge dan liever dat ze uw jongen uit Antwerpen met een ring aan zijn pols naar hier brengen? Pas maar op of die vreemde vagebond steelt nog uw ring van uw vinger!

Plots trad de heer Lindstone in den winkel.

— Hoeveel is die vrouw u schuldig? vroeg hij op hoogen toon aan den onbeschoften koopman.

Maar Johnson werd eensklaps zeer bleek.

En de heer Lindstone keek hem scherper aan.

— Wel, schoft, zijt gij dat? vroeg hij. Uw stem klonk me al niet vreemd toe.

— Lord Lindstone, stamelde Johnson.

— Ja, de schooier, de vagebond, de vreemde zwerver, de kerel, die deze goede vrouw een ring zou ontstelen, is Lord Lindstone.

— Ik meende dat zoo niet...

De weduwe luisterde verbaasd toe. Was die zieke heer een lord, een edelman? En Johnson kromp als ineen voor hem. De dikke man had geen praats meer, maar stond te beven als een riet.

— Kom eens mee, hernam lord Lindstone. Ik wil weten hoe die zaken ineen zitten.

— Maar vrouw Leod heeft liever dat er niet over wordt gesproken, stamelde Johnson. Het is een onaangename kwestie met haar zoon. Ze heeft me gevraagd alles geheim te houden.

— Goede vrouw, ik denk dat die kerel u bedriegt, sprak de lord. Wilt ge in mij vertrouwen stellen? Ik kan ook een geheim bewaren. Vertel mij wat er gebeurd is.

— O zeker, mijnheer.

Gedwee volgde Johnson den lord en de weduwe.

Deze deed nu haar verhaal.

— Schurk! barstte de lord toen los tot John-

son, die nog meer zat te beven. Gij ellendige woe-
keraar.. Van drie honderd pond maakt gij er vijf
honderd, wetende dat deze eerlijke vrouw zal
toestemmen, om haar zoon te sparen.

— Maar er is voorzeker door hem meer ge-
stolen, zei de koopman.

— Vrouw Leod, hebt gij dien wissel gezien?
vroeg Lindstone.

— Neen, mijnheer, ik heb daar geen verstand
van.

— Dan ben ik overtuigd, dat de verduisterde
som geen drie honderd pond was, misschien nog
geen honderd.

— Maar lord, stotterde Johnson.

— Zwijg! Ge zult mij dien wissel toonen.

— Ik heb hem vernietigd...

— Leugens! Ge zijt altijd een bedrieger ge-
weest. O, vrouw Leod, weet ge wie de man is,
die u zoo durft te behandelen? Ik ben lord Lind-
stone en heb een kasteel in het Noorden. De vader
van Johnson was onze rentmeester. Deze man
hier, stal uit de kas van zijn vader duizend pond.
Die vader heeft van verdriet, schaamte en angst
een beroerte gekregen, en is er van gestorven.
Zijn vrouw was gelukkig al overleden. Ze heeft
dat niet meer moeten beleven. En de dief, deze
zelfde Johnson hier, heeft voor mijn vader en
voor mij op de knieën gekropen, ons smeekend
hem niet aan te klagen bij het gerecht. We heb-

ben dat gelaten, maar hem schandelijk weggejaagd. Hij is de moordenaar van zijn vader. En die kerel durft nu hier zoo'n toon aan te slaan. Hij is uit het Noorden vertrokken en schijnt elders veel geld verdiend te hebben, maar uit de wijze waarop hij u behandelt, weet ik al op welk een manier. Wij waren barmhartig voor u, Johnson, doch gij buit een weduwe uit. Ha, ge zoudt haar zoon geboeid willen laten overbrengen uit Antwerpen. Weet ge dat ik u kan doen boeien, al is die schurkenstreek van u al drie jaar geleden gebeurd? Mijn vader is gestorven en ik ben nu lord Lindstone en ik kan u in de gevangenis brengen.

— O lord, ik heb misdaan... Het spijt me! kermde de koopman.

— Beken, hoeveel de verduisterde som van Rob Leod bedroeg? De waarheid, hoor!

— Vijftig pond...

— En gij maakt er vijf honderd van, schoft!

— Maar mijnheer Johnson toch, stamelde de weduwe.

— Noem hem geen mijnheer, hij is een schurk. Johnson, waar is die schuldbekentenis?

Deemoedig haalde de ontmaskerde man ze uit zijn portefeuille.

— Scheur ze, beval de lord.

En Johnson gehoorzaamde onmiddellijk.

— Hoeveel heeft die vrouw u betaald?

De koopman noemde de som.

— Geef alles terug tot op vijftig pond na. Ze wil geen schuld bij u.

— O, neen, zei de weduwe.

En weer voldeed Johnson aan het bevel, al moest hij wel het gevoel hebben, dat men een stuk van zijn hart neep.

— Verneem ik, dat ge ooit een woord hier over Rob rept, dan krijgt ge met mij te doen! verzekerde de heer Lindstone.

— Dat zal ik nooit doen! beloofde de koopman.

— En maak nu, dat ge uit mijn oogen komt! De bedrieger vertrok haastig.

— Maar dat er zulke menschen bestaan! zei vrouw Leod.

— Gelukkig dat ik alles gehoord heb! Gij zijt nu van die zorgen ontslagen.

— O, ik kan het haast niet gelooven!

— 't Is toch zoo...

— Ik dank u...

— Mij moet ge niet danken. Ik heb een onrecht hersteld. Ik ben u dankbaar. In uw moeilijke omstandigheden hebt ge mij in huis genomen.

— O, kwam mijn jongen nu toch tot inkeer!

— Vertel me eens meer van hem. 't Blijft alles tusschen ons.

En toen de moeder aan dit verzoek voldaan

had, zei de lord, dat hij zich eens met Rob zou bemoeien.

IV.

Lord Lindstone had aan den dokter meege-
deeld, wie hij was, maar hem gevraagd dat voor

de eilandbewoners te verzwijgen. Anders zouden de voorname families van het dorp hem uitnodigen en hij wilde hier nog rustig een weekje blijven. Nu wandelde hij veel.

Op een avond stond hij te mijmeren aan de kust.

De dokter meende dat hij zich te veel overwerkt had in Amerika. Maar de oorzaak van de kwaal was een andere.

Lindstone had vroeg zijn moeder verloren. Hij kreeg een paar jaar geleden oneenigheid met zijn vader over het bestuur der goederen. De oude heer was ouderwetsch en hield koppig aan zijn gewoonten. De zoon toonde zich soms driftig. De verhouding werd daardoor nog slechter.

En de zoon besloot toen een lange reis te doen. Hij begaf zich naar Afrika, daarna naar Zuid en Noord-Amerika. Hij bezocht de voornaamste steden; maar echt gelukkig was hij niet. Hij wrokte over wat hij noemde de onrechtvaardigheid van zijn vader, die eigenzinnig baas wilde spelen.

In Noord-Amerika ontving Lindstone bericht dat zijn vader plotseling gestorven was. Dat nieuws greep hem geweldig aan.

Wroeging plaagde hem. Ja, vader was wel eigenzinnig, maar een zoon moest hem toch eeren. En nu was hij gestorven, toen zijn zoon zoo ver van hem vertoefde.

Beider leven was door kleingeestigheid bedorven geworden.

— Ik heb misdaan... ik ben koppig wegge-

loopen... vader was toch meester... ik heb zijn ouden dag verbitterd...

En onder die gedachten en gewetensknaging was Lindstone al in Amerika ziek gevallen. Hij keerde dan naar Schotland terug, om zijn vader op te volgen. Allerlei zaken moesten geregeld worden.

Te New-York nam Lindstone plaats op een vrachtboot. Hij wilde de menschen schuwen. Hij was nooit sterk van hart geweest en zijn kwaal openbaarde zich nu sterker.

En we weten, hoe hij op het eiland terecht kwam.

Nu, hier aan de kust, dacht hij weer over alles na.

Rob Leod brak ook het leven van zijn moeder. Maar hij kon nog veel goed maken. Als zijn moeder stierf, terwijl hij in den vreemde doolde, zou hij ook die wroeging ondervinden.

Het leven van de moeder kon verhelderd worden. Wie valt, kan opstaan.

— En ik wil dien jongen de hand reiken, besloot Lindstone. Ik kan een goed werk doen.

Hij wandelde terug naar zijn eenvoudig kosthuis. Een week later vertrok hij, na vrouw Leod mild beloofd te hebben. Hij had haar uit den nood gered..

Maar vrouw Leod had nog grooter nood. O, kon lord Lindstone daar ook de redder zijn!

Het was nu weer stil in het huisje van de weduwe. Maar de genezen zieke had er verlichting en hoop achtergelaten.

Vrouw Leod moest nu niet meer tot laat in den avond zitten werken.

V.

In een herbergje bij de Schelde, zat een jonge man. Hij had zoo juist zijn sober avondmaal gebruikt. Boven huurde hij een ellendig kamertje.

Hier nu woonde Rob Leod, die een klein loon verdiende als kantoorknecht bij een Engelsche firma.

Hij dacht aan zijn moeder.

Hij kon zeer naar haar verlangen, maar eigenlijk was hij toch te hoogmoedig om haar te laten weten, dat hij een sukkelaar was geworden. En zoo schreef hij niet. En hij was te lichtzinnig om ten volle te beseffen, wat die onzekerheid voor moeder beteekende. Hij hoopte altijd een betere betrekking te vinden. En dan zou hij nieuws zenden naar huis.

Een heer trad binnen.

— Gij zijt Rob Leod, sprak hij.

De jongen schrok. Dadelijk dacht hij aan den diefstal.

— Ge moet niet ontstellen, hernam de heer. Ik wensch u te spreken... Ga mee een eind wandelen.

Rob volgde hem, vreemd te moede.

— Ik ben lord Lindstone en woon in Schotland, hernam de heer. Ik ken uw moeder zeer goed. Zij treurt zoo om u.

Rob kreeg de krop in de keel. De lord leidde hem mee op het terras aan de Schelde. Het was een zoele avond.

Lang zaten ze daar neer. En de heer Lindstone vertelde alles, van zijn ziekte en verpleging, van Johnson, den woekeraar, en van zijn moeders groot verlangen naar den verloren zoon.

De lord betuigde, hoe hij Rob wilde helpen. En de jongeling stemde toe, om zijn beschermers te vergezellen naar Schotland.

De lord nam hem mee naar een deftig hotel.

Dien avond lag Rob lang te schreien in zijn bed. Het berouw openbaarde zich. Hij voelde, wat hij jegens zijn moeder misdaan had. Gelukkig kon hij veel herstellen!

Den volgenden dag nam hij ontslag op het kantoor.

's Avonds vertrokken de lord en Rob Leod met de Harwich-boot. Eerst had de heer Lindstone den jongen in het nieuw laten steken en Rob zag er waarlijk zeer deftig uit.

Den volgenden morgen kwam de boot te Harwich aan. De reizigers moesten nu per spoor naar het Noorden. Te York stapten ze over op den «Vliegende Schot». Deze sneltrein stormde voort. En te zes uur waren lord Lindstone en Rob Leod te Edinburg.

VI.

Vrouw Leod ging op reis. Dat was in veel jaren niet gebeurd. Haar winkeltje stond nu gesloten. De weduwe voer met de stoomboot mee naar den vasten wal... Een paar uur later was ze daar in een stadje... Aan de kade wachtte lord Lindstone. Hij had haar geschreven, dat ze moest komen, want haar zoon was bij hem.

— O, mijnheer, is Rob waarlijk terecht? vroeg vrouw Leod, bevend van aandoening.

— Ja, ja, hij heeft veel berouw. Ge zult hem dadelijk zien.

Ze begaven zich naar een hotel op de kade. En in een kamer stond Rob.

— Moeder! riep hij uit.

— O, mijn jongen toch... God zij gedankt, ik heb u terug! snikte de weduwe.

Ze sloot Rob in haar armen.

— Moeder, vergiffenis. Ik heb zooveel misdaan...

— Ja, kind, ik vergeef u alles... O, nu zult ge goed oppassen, niet waar?

Dat beloofde Rob.

Lord Lindstone wilde hem daarbij helpen. Hij had te Edinburg een kantoor voor het beheer van zijn goederen. Daar zou hij Rob laten werken.

Moeder kon bij haar zoon wonen. Het kostte haar toch moeite het eiland te verlaten, maar voor haar zoon wilde ze het doen.

Van Johnson hoorde ze niets meer. Ze verkocht de waren van haar winkel. Een schipper nam de meubels mee naar den wal.

Rob hield woord. Hij was voortaan vlijtig en eerlijk en betoonde zich een goeden zoon.

EINDE.